

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

Α', Β', Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΡΧΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ	Αναστάσιος Στέφος , <i>Επίτ. Σχολικός Σύμβουλος</i> Εμμανουήλ Στεργιούλης , <i>Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός</i> <i>Β/θμιας Εκπαίδευσης</i> Γεωργία Χαριτίδου , <i>Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός</i> <i>Β/θμιας Εκπαίδευσης</i>
ΚΡΙΤΕΣ - ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ	Αντώνιος Σακελλαρίου , <i>τ. Επίκουρος Καθηγητής</i> <i>του Παν/μίου Πατρών</i> Ζωή Αντωνοπούλου-Τρεχλή , <i>Σχολική Σύμβουλος</i> Κωνσταντίνα Ρηγάτου , <i>Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός</i> <i>Β/θμιας Εκπαίδευσης</i>
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ	Ιωάννα Μόσχου , <i>Φιλολόγος</i>
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ	Υακίνθη Παρίση , <i>Εικονογράφος-Σκιτσογράφος, Ζωγράφος</i>
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ	Σωτήριος Γκλαβάς , <i>Σύμβουλος του Παιδαγωγικού</i> <i>Ινστιτούτου</i>
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ	Κωνσταντίνος Ναστούλης , <i>Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός</i> <i>Β/θμιας Εκπαίδευσης</i>
ΕΞΩΦΥΛΛΟ	Παύλος Σάμιος , <i>Ζωγράφος</i>
ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ	ΑΦΟΙ Ν. ΠΑΠΠΑ & ΣΙΑ Α.Ε.Β.Ε. , Ανώνυμος Εκδοτική & Εκτυπωτική Εταιρεία

Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ II / Ενέργεια 2.2.1 / Κατηγορία Πράξεων 2.2.1.α:
«Αναμόρφωση των προγραμμάτων σπουδών και συγγραφή νέων εκπαιδευτικών πακέτων»

	ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ Δημήτριος Γ. Βλάχος Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ. <i>Πρόεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου</i>
Πράξη με τίτλο:	«Συγγραφή νέων βιβλίων και παραγωγή υποστηρικτικού εκπαιδευτικού υλικού με βάση το ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Γυμνάσιο»
	Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου Αντώνιος Σ. Μπομπέτσας <i>Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου</i>
	Αναπληρωτές Επιστημονικοί Υπεύθυνοι Έργου Γεώργιος Κ. Παλιός <i>Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου</i> Ιγνάτιος Ε. Χατζνευστρατίου <i>Μόνιμος Πάρεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου</i>

Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και 25% από εθνικούς πόρους.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΜΑΚΕΤΑΣ,
ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΑΛΛΑΓΩΝ ΒΑΣΕΙ ΥΠΟΔΕΙΞΕΩΝ
ΤΟΥ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ,
ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ:
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ / Ι.Τ.Υ.Ε. «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
ΕΠΕΝΔΥΣΗ ΣΤΗΝ ΜΟΛΥΝΙΑ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

ΕΣΠΑ
2007-2013
Πρόγραμμα για την ανάπτυξη
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Αναστάσιος Στέφος, Εμμανουήλ Στεργιούλης,
Γεωργία Χαριτίδου

ΑΝΑΔΟΧΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ:

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

Α΄, Β΄, Γ΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Πρόλογος.....	7
Εισαγωγή.....	9

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ: ΑΡΧΑΪΚΗ

Α. ΠΟΙΗΣΗ

1. ΕΠΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

α. Ηρωικό έπος: Όμηρος.....	13
β. Διδακτικό έπος: Ησίοδος.....	34

2. ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Τα είδη της λυρικής ποίησης και οι κυριότεροι εκπρόσωποί της.....	41
α. Ελεγεία	41
β. Επίγραμμα.....	44
γ. Ύμνος.....	46
δ. Μονωδική (μελική) ποίηση	48
ε. Χορωδική ποίηση	51

Β. ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Αρχές και συνθήκες ανάπτυξης – Μύθοι	56
1. ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ	57
2. ΠΡΟΣΩΚΡΑΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.....	57

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ: ΑΤΤΙΚΗ ή ΚΛΑΣΙΚΗ

Α. ΠΟΙΗΣΗ (ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ)

I. Η τραγωδία	67
1. Αισχύλος.....	79
2. Σοφοκλής.....	84
3. Ευριπίδης.....	90
II. Το σατυρικό δράμα.....	99
III. Η κωμωδία	101
Αριστοφάνης.....	105

Β. ΠΕΖΟΣ ΛΟΓΟΣ

I. ΙΣΤΟΡΙΑ.....	113
1. Ηρόδοτος	113
2. Θουκυδίδης	118
3. Ξενοφών	125

II. ΙΑΤΡΙΚΗ	129
Ιπποκράτης	129
III. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ	
Ίωνες φιλόσοφοι – Σοφιστές	131
Οι μεγάλοι φιλόσοφοι	134
1. Σωκράτης	134
2. Πλάτων	137
3. Αριστοτέλης	145
IV. ΡΗΤΟΡΙΚΗ	151
Αρχές, είδη, μέρη ρητορικής	152
Οι Αττικοί ρήτορες – Αντιφών	156
Ανδοκίδης – Λυσίας	157
Ισαίος – Ισοκράτης	158
Υπερείδης – Λυκούργος – Αισχίνης	160
Δημοσθένης	161
Δείναρχος – Άλλοι ρήτορες	163

ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ: ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΗ ή ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ

A. ΠΟΙΗΣΗ

Έπος, λυρική ποίηση, επίγραμμα, τραγωδία, Νέα κωμωδία, βουκολική ποίηση (Θεόκριτος), Μίμος	165
---	-----

B. ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Επιστήμες, φιλοσοφία (επικουρισμός – σκεπτικισμός – στωικισμός), ιστορία	171
---	-----

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ: ΡΩΜΑΪΚΗ

A. ΙΣΤΟΡΙΑ (Πλούταρχος, Αρριανός κ.ά.)	176
B. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ (Επίκτητος – Μ. Αυρήλιος – Πλωτίνος)	179
Γ. ΡΗΤΟΡΙΚΗ	180
Δεύτερη σοφιστική	181
Λουκιανός – Μυθιστόρημα	181
ΕΠΙΜΕΤΡΟ	183
Συγχρονικός πίνακας εξέλιξης των γραμματειακών ειδών	184
Πίνακας ονομάτων	185
Συνοπτική βιβλιογραφία	188

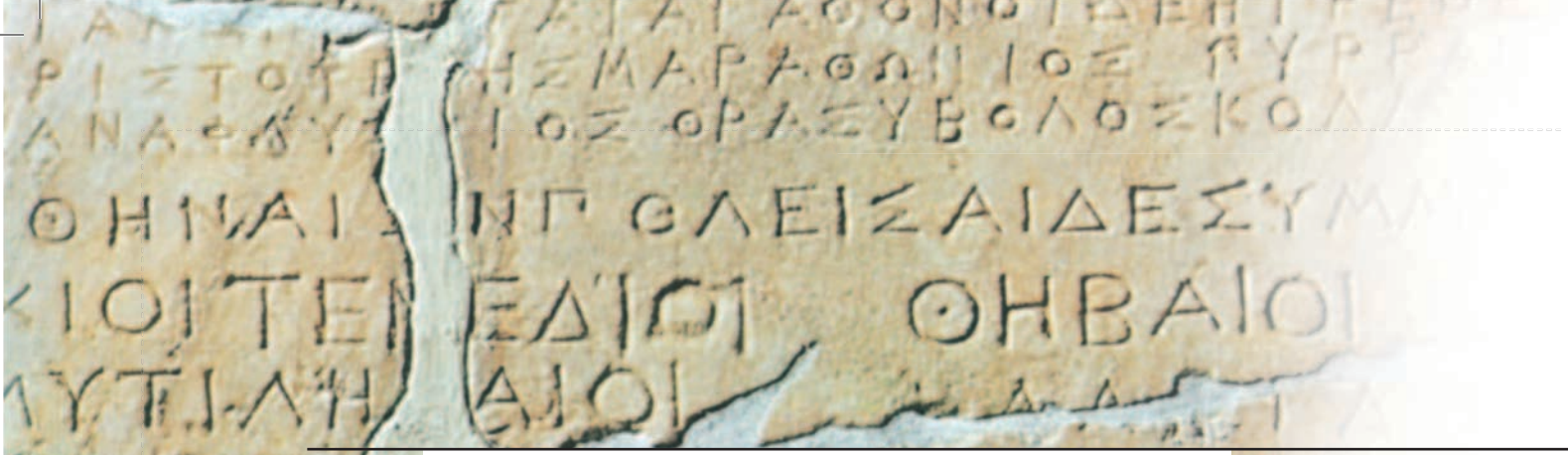

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το βιβλίο αυτό απευθύνεται στους μαθητές των τριών τάξεων του Γυμνασίου και αποτελεί, σύμφωνα με τις προδιαγραφές του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, βιβλίο αναφοράς για τη διδασκαλία της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας και Γραμματείας στο Γυμνάσιο.

Στις τρεις τάξεις του Γυμνασίου οι μαθητές διδάσκονται επιλεγμένα κείμενα από το πρωτότυπο ή από μετάφραση και παράλληλα μελετούν τα βασικά στοιχεία της αρχαίας ελληνικής γλώσσας. Η επαφή όμως αυτή με μερικά μόνο αποσπάσματα έργων της αρχαιότητας δεν παρέχει ολοκληρωμένη εικόνα του αρχαίου κόσμου, με αποτέλεσμα ο ανθρωπογνωστικός και αρχαιογνωστικός στόχος της διδασκαλίας του μαθήματος της Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας να μην εξυπηρετείται επαρκώς.

Τη συνολική εικόνα της αρχαίας ελληνικής λογοτεχνίας ευελπιστεί να καλύψει το βιβλίο αυτό, ικανοποιώντας παράλληλα και ένα χρόνιο αίτημα των φιλολόγων της σχολικής πράξης· λειτουργώντας λοιπόν συμπληρωματικά προς τα διδακτικά βιβλία του μαθήματος της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας και Γραμματείας, επιχειρεί να δώσει συνολική και ιστορική επισκόπηση της λογοτεχνικής, κυρίως, αλλά και της γενικότερης πνευματικής δημιουργίας της ελληνικής αρχαιότητας. Έτσι, παρουσιάζεται πολύ συνοπτικά η ιστορική εξέλιξη των γραμματειακών ειδών από τον 8ο αι. π.Χ. έως τον 4ο αι. μ.Χ., κατά περιόδους. Δίνονται τα βασικά χαρακτηριστικά τους και αναφέρονται οι κύριοι εκπρόσωποι με τα σημαντικότερα έργα τους, σε σύντομες περιλήψεις. Συμπεριλαμβάνονται, επίσης, συγχρονικός πίνακας με την παράλληλη εξέλιξη των γραμματειακών ειδών, συνοπτική βιβλιογραφία και ευρετήριο ονομάτων.

Αν και το βιβλίο είναι μικρό σε έκταση, επιδιώχθηκε στο μέτρο του δυνατού η σύνδεση του παρελθόντος με το παρόν, ώστε να διαπιστωθεί η συνέχεια στις ιδέες, τους προβληματισμούς, τους εκφραστικούς τρόπους, καθώς και η επίδραση κάθε εποχής στη λογοτεχνική παραγωγή. Ταυτόχρονα, έγινε προσπάθεια να συνδυαστεί η ιστορική παρουσίαση με σχετικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα για κάθε περίοδο και με ανάλογα κείμενα διαφόρων εποχών. Με τον τρόπο αυτό, επιδιώκεται να εκτιμήσει ο μαθητής τη διαχρονική αξία των λογοτεχνικών κειμένων της αρχαιότητας και, συγχρόνως, να αποφευχθεί η μονότονη, τυπική ιστορική αφήγηση.

Πρόκειται, δηλαδή, για εγχειρίδιο στο οποίο μπορεί να ανατρέχει ο μαθητής προκειμένου να εντάξει το λογοτεχνικό κείμενο που διδάσκεται τόσο στην εποχή του όσο και στο σύνολο της αρχαιοελληνικής πνευματικής δημιουργίας. Έτσι, θα βοηθηθεί να κατανοήσει καλύτερα και να εκτιμήσει το συγκεκριμένο έργο ή ακόμη –ελπίζουμε– να ενδιαφερθεί να προσεγγίσει και άλλα κείμενα.

Ο εκπαιδευτικός μπορεί να αξιοποιήσει το βιβλίο παραπέμποντας τους μαθητές σε αυτό, όποτε το κρίνει αναγκαίο, κατά τη διδασκαλία του μαθήματος της Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας ή στην περίπτωση σύνθεσης δημιουργικών εργασιών.

Η συγγραφική ομάδα πιστεύει στην αναγκαιότητα του παρόντος βιβλίου και ελπίζει να αποτελέσει χρήσιμο εργαλείο για τους διδάσκοντες και σημείο αναφοράς κάθε μαθητή και μετέπειτα ακαδημαϊκού πολίτη.

Από την Επιγραφική Συλλογή του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου

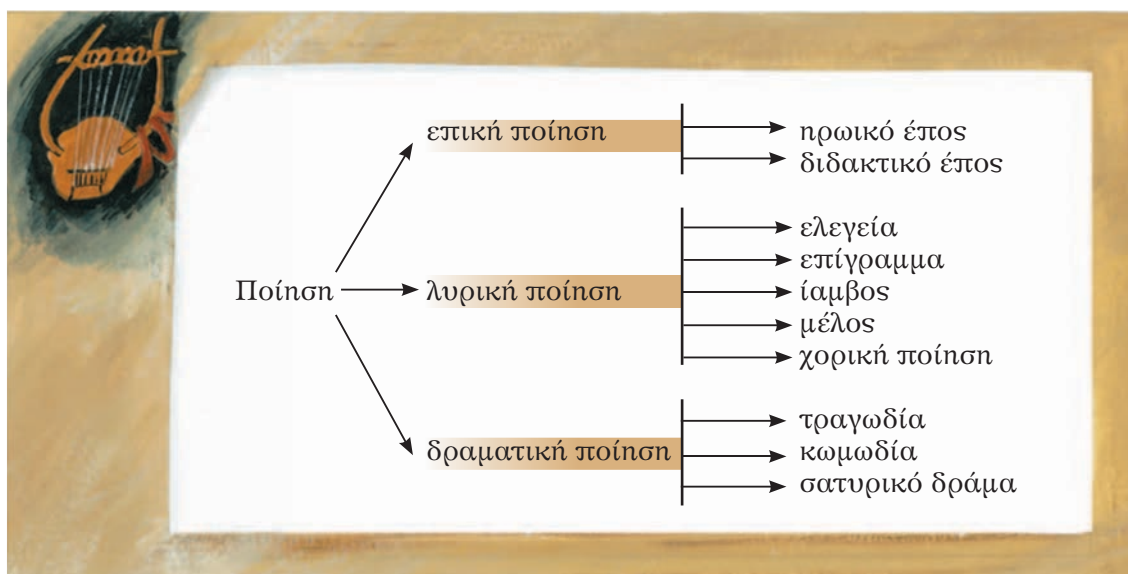
ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Για την καλύτερη προσέγγιση και κατανόηση της αρχαίας ελληνικής λογοτεχνικής παραγωγής, ιδιαίτερα της ιστορικής παρουσίας των γραμματειακών ειδών, που αποτελεί και το περιεχόμενο αυτού του βιβλίου, κρίθηκε απαραίτητο να δοθούν συνοπτικά κάποιες διευκρινήσεις.

Έτσι, με τον όρο **Αρχαία Ελληνική Γραμματεία** εννοούμε το σύνολο των γραπτών μνημείων της ελληνικής αρχαιότητας που αποτελούν εκδηλώσεις ανώτερης πνευματικής δημιουργίας.

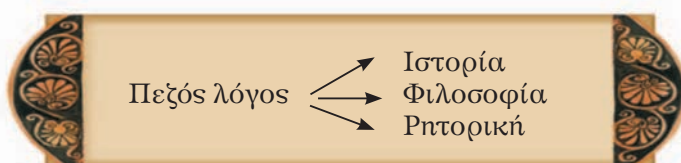
Αυτά τα γραπτά μνημεία τα διακρίνουμε σε δύο μεγάλες κατηγορίες:

- ♦ **Ποιητικά έργα** (ποίηση: δημιούργημα, όπου κυριαρχεί η φαντασία και το συναίσθημα και γι' αυτό προηγείται του πεζού λόγου). Εξελικτικά καλλιεργήθηκαν τρία είδη ποίησης, που το καθένα χαρακτηρίζει την εποχή του και υποδιαιρείται σε άλλα επιμέρους:

Στα αρχαία ελληνικά ποιητικά έργα το μέτρο εξασφαλιζόταν με την εναλλαγή μακρόχρονων και βραχύχρονων συλλαβών (προσωδία < προς + ὠδή) και όχι με την εναλλαγή τονισμένων και άτονων συλλαβών, όπως συμβαίνει με την παραδοσιακή νεοελληνική ποίηση.

- ♦ **Πεζά έργα** (πεζός λόγος: μεταγενέστερο δημιούργημα, όπου κυριαρχεί η κρίση). Και στον πεζό λόγο καλλιεργήθηκαν τρία γενικά είδη:

Γλώσσα: Η γλώσσα των κειμένων της αρχαίας ελληνικής γραμματείας ανήκει στη μεγάλη οικογένεια των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών και παρουσιάζει διάφορες μορφές - διαλέκτους, ανάλογα με τα ελληνικά φύλα (Ιώνες, Αχαιοί και Δωριείς) που τη χρησιμοποίησαν, την περιοχή και την εποχή. Διαμορφώθηκαν, έτσι, τέσσερις διάλεκτοι¹:

Ιωνική

Είναι η γλώσσα κυρίως της επικής ποίησης, αλλά και του επιγράμματος, της ελεγείας καθώς και των πρώτων πεζογράφων. Μερικά βασικά χαρακτηριστικά της: **η** αντί **α** (π.χ. *Ἀθήνη*), ασυναίρετοι τύποι (π.χ. *κινέω*, *ποιέων*), τα ψιλά σύμφωνα (π.χ. *δέχομαι* = *δέχομαι· ἀπίκετο* = *ἀφίκετο*).

Αχαιϊκή-Αιολική

Είναι η γλώσσα των Αχαιών και των Αιολέων, καθώς και η γλώσσα της μελικής ποίησης (Αλκαίος, Σαπφώ κ.ά.). Μερικά βασικά χαρακτηριστικά της: τα συνηρημένα ρήματα σχηματίζονται σε **-μι** (π.χ. *κάλημι* αντί *καλέω*), ο τόνος ανεβαίνει προς την αρχή της λέξης (π.χ. *χείμων*, *ἄγαθος*), διατηρούνται τα διπλά ένρινα και υγρά μετά την αφομοίωση (π.χ. *κρίνω*, *ἔστελλα*).

Δωρική

Είναι η γλώσσα των Δωριέων και των δωρικών αποικιών της Ν. Ιταλίας, της Σικελίας και της Κυρηναικής, και η γλώσσα της χορικής ποίησης. Μερικά βασικά χαρακτηριστικά της: διατηρεί το παλιό ινδοευρωπαϊκό **α** και δεν το μετατρέπει σε **η**, όπως η ιωνική -αττική (π.χ. *μάτηρ*, *Ἀθάνα*), χρησιμοποιεί την κατάληξη **-μες** στα ρήματα αντί **-μεν** (π.χ. *φέρομες*), συναιρεί το **α+ω** σε **α** (π.χ. *πολιτᾶν* αντί *πολιτῶν*), χρησιμοποιεί συνηρημένο μέλλοντα, που λέγεται δωρικός (π.χ. *θεραπευσῶ*, *παιξοῦμαι*).

Αττική

Προήλθε από την ιωνική και είναι η κατεξοχήν ελληνική διάλεκτος στην οποία γράφουν όλοι οι γνωστοί συγγραφείς της αρχαιότητας από τον 5ο αι. π.Χ. Είναι η γλώσσα της ιστορίας, του δράματος, της φιλοσοφίας, των ρητόρων. Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της σε σχέση με την ιωνική: **α** αντί **η** (π.χ. *χώρα*), **ττ** αντί **σσ** (π.χ. *θάλαττα*), **ρρ** αντί **ρσ** (π.χ. *θαρρῶ* αντί *θαρσῶ*), σταθερή χρήση της συναίρεσης και της αύξησης. Η αττική διάλεκτος διακρίνεται σε αρχαία και νέα (στην αρχαία, π.χ., χρησιμοποιούνται οι προθέσεις **ἐς** και **ξύν** αντί των **εἰς** και **σύν** της νέας).

¹ Η Αρκαδοκυπριακή μαρτυρείται μόνο σε επιγραφές.

Διάλεκτος συγγενής με τη Δωρική και την Αιολική ομιλούνταν και στη Μακεδονία, όπου στα μέσα του 5ου π.Χ. αιώνα επισημοποιήθηκε η αττική διάλεκτος στην αυλή των Μακεδόνων Βασιλέων. Η κυριαρχία των Μακεδόνων και του Μ. Αλεξάνδρου συνέβαλε στην εξάπλωση της αττικής διαλέκτου σε μια τεράστια γεωγραφική έκταση.

Κοινή Χρησιμοποιείται στα μετακλασικά χρόνια (από το 300 π.Χ. περίπου), στην αλεξανδρινή (323-31 π.Χ.) και τη ρωμαϊκή εποχή (31 π.Χ.-395 μ.Χ.). Με τις κατακτήσεις του Μ. Αλεξάνδρου έγινε γλώσσα διεθνής για όλες τις ανάγκες: διοίκηση, λογοτεχνία, συναλλαγές, καθημερινή επικοινωνία. Είναι μια γλώσσα απλοποιημένη, κοινόχρηστη, η οποία διαμορφώθηκε με βάση την αττική διάλεκτο, με στοιχεία και από τις άλλες διαλέκτους, κυρίως ιωνικά. Με την κοινή απλοποιούνται η προφορά, η σύνταξη, η κλίση (π.χ. εξαφανίζονται η συζυγία των εις -μι ρημάτων και, σιγά-σιγά, η ευκτική και το απαρέμφατο). Είναι η γλώσσα της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης. Η σημερινή νεοελληνική γλώσσα αποτελεί συνέχεια και μετεξέλιξη της **κοινής**.

ΑΡΧΑΪΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ: ΑΡΧΑΪΚΗ

(από τον 8ο αι. π.Χ. έως τους Περσικούς πολέμους, 500 π.Χ.)*

Στην περίοδο αυτή ακμάζουν δύο είδη ποιητικού λόγου, η **επική** και η **λυρική** ποίηση, τα οποία καλλιεργούνται αρχικά στις ελληνικές αποικίες της Μικράς Ασίας και αργότερα στη μητροπολιτική Ελλάδα. Επίσης, εμφανίζεται, στη Μικρά Ασία και τη Μεγάλη Ελλάδα, η πεζογραφία: ιστοριογραφία και φιλοσοφία.

Α. ΠΟΙΗΣΗ

1. ΕΠΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Το έπος (= λόγος, από το ρήμα ἔπω = λέγω), ως αφηγηματικό ποίημα, διηγείται αξιομνημόνευτες πράξεις (= κλέα) ανθρώπων και θεών, όπως γεγονότα του παρελθόντος (ηρωικό έπος), και στη συνέχεια εξελίσσεται, αποκτώντας περιεχόμενο διδακτικό, φιλοσοφικό (διδακτικό έπος)· έχει τις ρίζες του βαθιά στην παράδοση των ελληνικών φύλων, την κοινωνική και πολιτική τους οργάνωση, τις καθημερινές ενασχολήσεις, τη θρησκεία, τους μύθους και τους θρύλους τους.

α. Ηρωικό έπος

Η αρχή του έπους

Η ελληνική, αλλά και η ευρωπαϊκή λογοτεχνία, αρχίζει με το ηρωικό έπος και συγκεκριμένα με τα έπη του Ομήρου (τα πρώτα μέχρι σήμερα γραπτά λογοτεχνικά κείμενα ποιητικού λόγου), που τοποθετούνται στα μέσα του 8ου αι. π.Χ. Αυτό δεν σημαίνει ότι πριν από την εποχή αυτή δεν υπήρχε ποίηση. Η έρευνα κατέδειξε ότι η επική παράδοση έχει προϊστορία αιώνων και μάλλον ανάγεται τουλάχιστον στην όψιμη μυκηναϊκή περίοδο (μυκηναϊκά χρόνια 1600-1100 π.Χ.). Ο πρώιμος ελληνικός πολιτισμός αυτής της περιόδου, που τον ονομάζουμε «μυκηναϊκό», γνώρισε μεγάλη ανάπτυξη στο ήδη αναπτυγμένο περιβάλλον της Μεσογείου, κάτω από την επίδραση των ώριμων πολιτισμών της Ανατολής, της Αιγύπτου και της μινωικής Κρήτης. Η ανάπτυξη αυτή συνδέθηκε με τη δημιουργία μικρών κρατών με οχυρά κέντρα διοίκησης υπό την εξουσία ενός μονάρχη («*βασιλιάς*», «*ηγεμόνα*»). Είναι βέβαιο ότι στα κέντρα του μυκηναϊκού πολιτισμού (Μυκήνες, Τίρυνθα, Πύλο, Αθήνα, Θήβα, Ορχομενό, Ιωλκό), στα παλάτια των βασιλιάδων και στα συμπόσια των ευγενών

* Οι χρονολογίες που χωρίζουν τις περιόδους είναι συμβατικές.

Ομηρικός ραψωδός.
Ελεύθερη απόδοση από
αγγειογραφία του 5ου αι. π.Χ.

η διασκέδαση περιλάμβανε και τραγούδια. Οι τραγουδιστές της εποχής, οι οποίοι σταδιακά πήραν στα χέρια τους τη λαϊκή ηρωική ποίηση, έψαλλαν άθλους αναμειγνύοντας και μύθους από τον πλούτο των δημιουργημάτων του επινοητικού ελληνικού πνεύματος. Άλλωστε, είναι γενικά αποδεκτό πως όλοι οι λαοί έχουν την ανάγκη να τραγουδήσουν τις χαρές, τις λύπες και τους καημούς τους, να τιμήσουν τους θεούς και τους ήρωές τους.

Η ηρωική όμως παράδοση, όπως οργανώθηκε και συστηματοποιήθηκε, μας είναι γνωστή από τα έπη του Ομήρου· ανήκει στους μεταμυκηναϊκούς χρόνους, την εποχή που τα μυκηναϊκά κέντρα καταστράφηκαν και παρατηρήθηκε αθρόα μεταναστευτική κίνηση από την κυρίως Ελλάδα προς τα παράλια της Μικράς Ασίας και τα νησιά του Αιγαίου (γύρω στο 1100 π.Χ.). Η καταστροφή, που λίγο πολύ συνέβη ταυτόχρονα παντού, μάλλον ήταν αποτέλεσμα εξωτερικής επίθεσης. Οι νεότεροι ερευνητές δε θεωρούν πλέον τη λεγόμενη «Κάθοδος των Δωριέων» μείζον αίτιο της καταστροφής. Όλο και περισσότερο κερδίζει έδαφος η άποψη ότι, πριν από τους Δωριείς, βαρβαρικές φυλές απροσδιόριστης εθνικότητας, το 1200 π.Χ. περίπου, εισέβαλαν από το Βορρά προς την Ανατολική Μεσόγειο. Τους προσείλκυσε μάλλον η ευημερία των πολιτισμών

της περιοχής και η εισβολή τους αυτή προκάλεσε ολοκληρωτική καταστροφή και μεταναστευτικές ωθήσεις. Οι ελληνικοί ηρωικοί θρύλοι, με την επίδραση και των αρχαίων πολιτισμών της Ανατολής και συνδεδεμένοι, πιθανότατα, με χαλαρές σχέσεις και με ιστορικά γεγονότα, απέκτησαν τα χαρακτηριστικά τους και ολοκληρώθηκαν μάλλον στις παράλιες πόλεις της Ιωνίας, στην περιοχή όπου η ελληνική σκέψη λυτρώθηκε από τα δεσμά της μυθικής ερμηνείας του κόσμου.

Αοιδοί

Οι Έλληνες άποικοι έφεραν στις νέες χώρες τις αναμνήσεις των προγόνων, των βασιλιάδων και των ηρώων τους. Η προφορική παράδοση τροφοδότησε τους μεγάλους μυθικούς κύκλους (αργοναυτικό, θηβαϊκό, τρωικό) και όλα αυτά έγιναν ποιητικό θέμα. Οι **αοιδοί** (αείδω-ᾄδω = ψάλλω, τραγουδώ αλλά και συνθέτω) επεξεργάστηκαν ποιητικά όλο αυτό το υλικό, το διασκεύασαν, το πλούτισαν, ενσωμάτωσαν νέα στοιχεία και έγιναν επαγγελματίες τραγουδιστές, πρόσωπα τιμημένα και σεβαστά από το λαό. Απομνημόνευαν με δεξιοτεχνία αυτό το υλικό με τη βοήθεια πολυάριθμων τυπικών στοιχείων (επανάληψη λέξεων, φράσεων ή στίχων για κοινά, επαναλαμβανόμενα θέματα: μάχες, θυσία, φιλοξενία κ.ά.). Από τα παλιά αυτά έπη σώθηκαν κάποιοι τίτλοι και ελάχιστα αποσπάσματα – αμφισβητούμενα και αυτά.

Ήριμη κατάληξη αυτής της μακράς ποιητικής εξέλιξης είναι η ποίηση του Ομήρου,

η ποίηση του 8ου αι. π.Χ., η οποία προϋποθέτει όλη την επική παράδοση, αλλά ίσως και τη χρήση γραφής. Έχουν ήδη διαβαστεί (το 1953, από τον Άγγλο αρχιτέκτονα και γλωσσολόγο Μ. Βέντρις) πινακίδες του 13ου αι. π.Χ. με τη Γραμμική Β, γραφή συλλαβική με 87 γράμματα, η οποία ίσως το 10ο αι. π.Χ. ή λίγο αργότερα αντικαταστάθηκε από τη φοινικική γραφή, που ήταν ατελής, γιατί δεν απέδιδε τα φωνήεντα. Οι Έλληνες απέδωσαν με τα φοινικικά σύμβολα όλους τους φθόγγους της γλώσσας τους και δημιούργησαν το πρώτο φωνητικό αλφάβητο. Η ίδια η ομηρική ποίηση μας δίνει στοιχεία για τις πρώτες μορφές του ηρωικού έπους: στα έπη του Ομήρου θεόπνευστοι αοιδοί, που συχνά είναι τυφλοί, όπως ο Δημόδοκος και ο Φήμιος στην *Όδύσσεια*, τραγουδούν με τη συνοδεία λύρας «*ἔργα ἀνδρῶν τε θεῶν τε*».

Ραψωδοί

Με τον Όμηρο, πιθανόν, έγινε η μετάβαση από το προφορικά διατυπωμένο ηρωικό άσμα στη γραπτώς σχεδιασμένη ποίηση, την οποία τώρα οι **ραψωδοί** (*ῥάπτω + ῥδή*), ακουμπώντας σε ένα ραβδί, σύμβολο εξουσίας, απήγγελλαν όρθιοι –για να κρατήσουν το ρυθμό– και χωρίς μουσική υπόκρουση όπως οι αοιδοί. Απήγγελλαν τα παλαιότερα έπη, κυρίως τα ομηρικά, και ως επί το πλείστον δε δημιουργούσαν δικά τους έργα. Ταξίδευαν συνήθως από τόπο σε τόπο και συμμετείχαν συχνά στις μεγάλες γιορτές, σε αντίθεση με τους αοιδούς που μάλλον ζούσαν στις αυλές των βασιλιάδων.

Όμηρος

Ένας από τους ραψωδούς πρέπει να ήταν και ο Όμηρος και ως τέτοιος θα ταξίδευε και θα συνδέθηκε με τις βασιλικές αυλές της εποχής του. Πολλές πόλεις από την αρχαιότητα διεκδικούσαν την καταγωγή του μεγάλου ποιητή και η υπάρχουσα διαμάχη δεν μπορεί να διευθετηθεί. Χαρακτηριστικό είναι το γνωστό επίγραμμα:

Ἐπτὰ πόλεις μάρνονται σοφὴν διὰ ῥίζην Ὀμήρου
Σμύρνη, Χίος, Κολοφών, Ἰθάκη¹, Πύλος, Ἄργος, Ἀθήνη.*

Σύμφωνα με τους ερευνητές του ομηρικού έργου, οι πόλεις που συγκεντρώνουν τις περισσότερες πιθανότητες της καταγωγής του είναι η Σμύρνη και η Χίος. Στη Χίο, για παράδειγμα, εκτός από την «πέτρα του Ομήρου», υπήρχαν οι **Ομηρίδες**, μια συντεχνία ραψωδών, που τραγουδούσαν τα ποιήματά του. Οι ονομασίες, αντίθετα, *Μελησιγενής* (γιος του ιωνικού ποταμού ή του ήρωα Μέλιπτα) και *Μαιονίδης* (γιος του μυθικού ήρωα Μαίονα) τον συνδέουν περισσότερο με τη Σμύρνη. Γεγονός πάντως είναι πως ο δημιουργός των εμπνευσμένων επών, της *Ἰλιάδας* και της *Όδύσσειας*, έζησε στην Ιωνία και η ζωή και το έργο του τοποθετούνται στο δεύτερο μισό του 8ου αι. π.Χ., εποχή ακμής της αριστοκρατίας στην Ελλάδα, εποχή της νέας ακμής του Ελληνισμού, με κέντρο τα παράλια της Μικράς Ασίας και τα νησιά. Η παράδοση τον ήθελε τυφλό, στοιχείο όμως μάλλον απίθανο, συνδεδεμένο ίσως με την τυφλότητα γενικότερα των αοιδών και των μάντεων, τυπικό χαρακτηριστικό του θρύλου, που έχει σχέση με την έμπνευση των ατόμων που στερούνται την όρασή τους.

*μάρναμαι = αγωνίζομαι, φιλονικώ.

1. ή Κύμη ή Ίτος.

Για το θάνατο του ποιητή η παράδοση αναφέρει ότι συνέβη στη νήσο Ίο των Κυκλάδων, όπου προσέγγισε το πλοίο που τον πήγαινε στην Αθήνα.

Πέθανε από στενοχώρια, γιατί δεν μπόρεσε να λύσει το αίνιγμα με το οποίο του απάντησαν οι Ίπτες ψαράδες, όταν τους ρώτησε αν έπιασαν τίποτε· εκείνοι του είπαν: *ὅσσ' ἔλομεν λιπόμεσθ', ὅσα δ' οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα*. (Με την απάντησή τους εννοούσαν: ὅσες ψείρες πιάσαμε τις αφήσαμε, ὅσες ὄχι τις κουβαλάμε μαζί μας). Οι συνταξιδιώτες του και οι κάτοικοι του νησιού τον έθαψαν με τιμές κοντά στην ακτή.

Η στενή σχέση της νήσου Ίου με τον Ομήρο εμφανίζεται στη νομισματοκοπία. Η Ίος βρίσκεται ανάμεσα στις πρώτες πόλεις που κυκλοφόρησαν νόμισμα στο οποίο εικονίζεται η κεφαλή του ποιητή με την επιγραφή: «ΟΜΗΡΟΥ».

Τα ομηρικά έπη

Αχιλλέας

Η *Ίλιάδα* και η *Ὀδύσσεια* συνδέονται άμεσα με τον Τρωικό πόλεμο και προϋποθέτουν την ευρύτερη γνώση και του πολέμου και των πρωταγωνιστών του.

Η *Ίλιάδα*¹, έχοντας υπόθεση τη **μῆνιν** (= οργή, θυμό - **μηνίω** = οργίζομαι) του Αχιλλέα, περιγράφει σε 15.693 στίχους τον πόλεμο γύρω από το Ίλιον (Τροία), γι' αυτό και ονομάστηκε *Ίλιάδα* και όχι *Αχιλλεύς*. Τα γεγονότα εκτυλίσσονται σε 51 ημέρες, από τις οποίες οι πιο μεστές και δραματικές είναι τέσσερις μέρες και τρεις νύχτες. Η *Ὀδύσσεια*, συνδυάζοντας τους

Ὀδυσσεύς

θρύλους των τολμηρών ταξιδιών με το θέμα του Τρωικού πολέμου, έχει υπόθεση το **νόστο** (= γυρισμό) του Οδυσσέα και τον αδυσώπητο αγώνα του για την επιστροφή στην πατρίδα του, την Ιθάκη. Οι περιπέτειες του έπους εκτυλίσσονται σε 12.110 στίχους και σε χρονικό διάστημα 40 ημερών. Η δράση εκτείνεται στον απέραντο χώρο της θάλασσας και στην Ιθάκη.

Χαρακτήρας

Ο χαρακτήρας της *Ίλιάδας* είναι πολεμικός και δεσπόζουσα μορφή της ο Αχιλλέας, ενώ η *Ὀδύσσεια* είναι έργο ειρηνικό με κυρίαρχη μορφή τον *πολύτροπον* (= πολυταξιδεμένο και πολυμήχανο) Οδυσσέα. Αυτός είναι μάλλον και ο λόγος για τον οποίο η *Ίλιάδα* θεωρείται έργο της νεότητας του ποιητή, σε αντίθεση με την *Ὀδύσσεια* που θεωρείται δημιούργημα της ωριμότητάς του.

Δομή

Βασικό χαρακτηριστικό της δομής των ομηρικών επών είναι η τεχνική που εφαρμόζει πρώτος ο Όμηρος, να μη δίνει δηλαδή τα γεγονότα με τη χρονολογική τους σειρά. Έτσι, στην *Ίλιάδα* τα προβάλλει ανασυγκροτημένα και

1. Ο τίτλος απαντά για πρώτη φορά στον Ηρόδοτο (Βιβλίο Β', 116, 2).